

## Sprawa T-36/09

**dm-drogerie markt GmbH & Co. KG**

**przeciwko**

**Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego  
(znaki towarowe i wzory) (OHIM)**

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego dm — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy dm — Postępowanie administracyjne — Decyzje wydziałów sprzeciwów — Uchylenie — Sprostowanie istotnych błędów — Akt nieistniejący — Dopuszczalność odwołań wnoszonych do izby odwoławczej — Termin do wniesienia odwołania — Uzasadnione oczekiwania — Artykuły 59, 60a, 63 i 77a rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 60, 62, 65 i 80 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Zasada 53 rozporządzenia (WE) nr 2868/95

Wyrok Sądu (pierwsza izba) z dnia 9 września 2011 r. . . . . II - 6083

### Streszczenie wyroku

1. *Wspólnotowy znak towarowy — Procedura — Decyzje Urzędu — Sprostowanie — Granice (rozporządzenie Komisji nr 2868/95, art. 1, zasada 53)*
2. *Wspólnotowy znak towarowy — Uwagi osób trzecich i sprzeciw — Przysługująca wydziałom sprzeciwów możliwość ponownego rozpatrzenia wydane przez nie decyzji — Sprostowanie — Uchylenie decyzji — Zmiana decyzji (rozporządzenia: Rady nr 40/94, art. 60a, 77a; Komisji nr 2868/95, art. 1, zasada 53)*

3. *Akty instytucji — Domniemanie ważności — Akt nieistniejący — Pojęcie*
4. *Prawo Unii — Zasady — Ochrona uzasadnionych oczekiwań — Przesłanki — Szczegółowe zapewnienia udzielone przez administrację — Pojęcie — Milczenie ze strony administracji — Wylączenie*
5. *Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie odwoławcze — Termin do wniesienia odwołania i jego forma — Powołanie się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w celu uniknięcia prekluzji — Warunki  
(rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 59)*

1. Zgodnie z zasadą 53 rozporządzenia nr 2868/95 wykonującego rozporządzenie nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w decyzjach Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) można sprostować tylko błędy językowe, błędy maszynowe oraz oczywiste pomyłki, przy czym sprostowania dokonuje się z urzędu lub na wniosek jednej z zainteresowanych stron przez instancję, która wydała decyzję. Z brzmienia tego przepisu wynika, że sprostowania dokonywane na jego podstawie mogą obejmować tylko prostowanie błędów ortograficznych lub gramatycznych, błędów maszynowych – takich jak na przykład błędy dotyczące nazw stron lub zapisu oznaczeń – lub błędów, które wykazują taki stopień oczywistości, że nie można byłoby brać pod uwagę żadnego innego tekstu oprócz tego, który wynika ze sprostowania.  

(por. pkt 73)
2. Jak uściślają motywy jedenasty i dwunasty rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, prawodawca, przyjmując to rozporządzenie, zmierzał do określenia kompetencji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku

Wewnętrzny (znaki towarowe i wzory) i każdej instancji tego organu. I tak zwykły tryb kwestionowania decyzji wydanych przez wydziały sprzeciwów polega na skorzystaniu przez strony, których interesy zostały naruszone przez te decyzje, z możliwości wniesienia odwołań przewidzianych w tytule VII rozporządzenia nr 40/94. Ponadto wspomniane rozporządzenie przewiduje trzy przypadki, w których wydziały sprzeciwów mogą same ponownie rozpatrzyć wydane przez siebie decyzje, mianowicie sprostowanie na podstawie art. 53 rozporządzenia nr 2868/95 wykonującego rozporządzenie nr 40/94, uchylenie decyzji zgodnie z art. 77a rozporządzenia nr 40/94 oraz zmiana decyzji w sprawach *inter partes* przewidziana w art. 60a rozporządzenia nr 40/94. Przypadki te mają ograniczony charakter. Z ogólnej systematyki przepisów postępowania administracyjnego wprowadzonych przez rozporządzenie nr 40/94 wynika bowiem, że wydziały sprzeciwów wyczerpują w zasadzie swoje kompetencje, gdy wydają decyzję na podstawie art. 43 tego rozporządzenia i że nie są one uprawnione do cofnięcia lub zmiany przyjętych decyzji poza przewidzianymi przez uregulowanie przypadkami.

(por. pkt 80)

stwierdzenia ich nieważności lub cofnięcia. Jednakże w ramach wyjątku od tej zasady akty dotknięte wadą, której powaga jest tak oczywista, że nie może być tolerowana przez porządek prawny Unii, powinny nawet z urzędu być uznawane za niewywołujące żadnego skutku prawnego, tj. uznawane za prawnie nieistniejące. Wyjątek ten ma na celu zachowanie równowagi pomiędzy dwoma podstawowymi i niekiedy przeciwstawnymi wymogami, które musi spełniać porządek prawny: stabilnością obrotu prawnego i poszanowaniem zgodności z prawem. Ze względów pewności prawa i z uwagi na powagę skutków związanych ze stwierdzeniem nieistnienia aktu takie stwierdzenie musi być ograniczone do skrajnych przypadków.

Uchybienia, które skłaniają sąd Unii do uznania aktu za prawnie nieistniejący, różnią się od przypadków niezgodności z prawem, których ustalenie skutkuje co do zasady stwierdzeniem nieważności aktów podlegających kontroli zgodności z prawem przewidzianej traktatem, nie ze względu na ich charakter, ale na ich powagę i oczywistość. Za prawnie nieistniejące powinny być bowiem uznane akty dotknięte uchybieniami, których powaga jest oczywista w stopniu mającym wpływ na ich istotne warunki.

3. Akty instytucji, organów i organizmów Unii Europejskiej korzystają co do zasady z domniemania zgodności z prawem, a zatem wywołują skutki prawne, nawet w przypadku wadliwości, do czasu

(por. pkt 83, 86)

4. Nawet przy braku odpowiednich przepisów prawo powołania się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań przysługuje każdej jednostce w sytuacji, w której instytucja, udzielając konkretnych zapewnień, wzbudziła u niej uzasadnione nadzieje. Takimi zapewnieniami są niezależnie od formy, w jakiej są one przekazywane, dokładne, bezwarunkowe i spójne informacje pochodzące z uprawnionych i wiarygodnych źródeł. Natomiast nikt nie może powołać się na naruszenie tej zasady w razie braku przedstawienia przez administrację dokładnych zapewnień. Strona nie ma zatem podstaw, by powoływać się na milczenie ze strony administracji w celu podniesienia naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

(por. pkt 108–110)

5. Jeśli chodzi o możliwość powołania się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w celu uniknięcia prekluzji,

strona skarżąca musi być w stanie wykazać istnienie oczekiwań opartych na dokładnych zapewnieniach ze strony administracji powodujących zrozumiałą wątpliwość u osoby, która działa w dobrej wierze i dochowuje należytej staranności wymaganej od dostatecznie poinformowanego przedsiębiorcy..

Strona skarżąca – przy uwzględnieniu wiążącego charakteru terminu do wniesienia odwołania od decyzji wydziału sprzeciwów Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), przewidzianego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i przypomnianego jej przy doręczeniu tej decyzji – jako że nie wniosła w tym terminie, nawet z ostrożności, odwołania od tej decyzji, nie dała dowodu zwykle wymaganej staranności, by móc powoływać się na zasadę ochrony uzasadnionych.

(por. pkt 114, 115)